

Het gebouw van de - Coöperatieve Handels Vereniging - van de NCB in Cuijk.

Voorwoord

Menige inwoner van Cuijk zullen nu de letters CHV van de NCB niet zoveel meer zeggen.

Deze letters staan voor Coöperatieve Handels Vereniging van de Noord-Brabantse Christelijke Boerenbond.

Misschien was het beter bekend onder de naam 'het gebouw van de boerenbond aan het spoor'.

Dit gebouw stond op de plek waar nu de supermarkt van Albert Heijn gevestigd is, aan het einde van de Smidstraat, richting spoorlijn.

Misschien nog een geheugensteuntje. Velen zullen zich nog wel de naam 'rattenhuis' herinneren. Deze benaming werd op de voorzijde van het gebouw gekalkt, voordat het werd gesloopt.

Op deze plek hebben echter in het verleden een diversiteit aan economische activiteiten plaatsgevonden, een reden om de geschiedenis daarvan eens nader onder de loep te nemen.

Molentijdperk

Op dit kadasterplaatje uit 1830 staan de huizen en dergelijke ingekleurd, die gelegen waren aan onder andere de Smidstraat en de Molenstraat.

Onderin links (kleine rondje) is de aanduiding voor een molen.

Deze zogenaamde standaardmolen stond op de plek waar nu Albert Heijn is gevestigd.

Reizigers die aan het begin van de 19e eeuw vanuit Beers de plaats Cuijk naderden, zagen uiteraard een heel ander panorama van Cuijk dan tegenwoordig. Zij hadden nog geen hinder van gesloten spoorbomen: de lijn Nijmegen - Venlo kwam er immers pas rond 1880.

De meer westelijk gelegen Haagschestraat was nog een doorlopende verbinding tussen het dorp Cuijk en het gehucht Heeswijk.

De Smidstraat mondde uit op de Molenstraat en ging over in de grintweg van Cuijk naar Beers .

Op deze fraaie aquarel van Van Geusau zien we een panoramabeeld van het dorp Cuijk van rond 1880, met daarop de standaardmolen. De spoorlijn Cuijk - Nijmegen was al feit.

Al in de eerste helft van de 17e eeuw is er sprake van de aanwezigheid van een standaardmolen in Cuijk. Deze molen stond toen nog aan de grintweg van Beers naar Cuijk. In het midden van de 17e eeuw werd deze molen al verplaatst naar een plek in de onmiddellijke nabijheid van de huidige spoorwegovergang van Cuijk naar Beers, ongeveer op de plek waar nu de supermarkt van Albert Heijn is gevestigd.

In het midden van de vorige eeuw waren de wegen en paden, die naar deze molen leidden, vooral in Den Oeiep nog duidelijk herkenbaar. De molen aan de Beerseweg moest weg om plaats te maken voor een betere en bredere verbinding van de grintweg tussen Cuijk en Beers. Evenals het dorp Cuijk had de molen, bij de gevechten tussen de Spaanse en de Staatse troepen, grote schade opgelopen,. Dit kwam vooral door de vernielzucht van de soldaten. De molen werd echter weer in ere hersteld, totdat hij zoals hierboven is vermeld werd verplaatst. Deze (dwang)molen was in die tijd eigendom van de prins van Oranje, die tevens baron was van het Land van Cuijk. Hij verpachtte de molen en de pachter moest daarvoor aan de prins jaarlijks een bepaald bedrag betalen. De prins van Oranje bezat dus het maalregaal van deze molen ofwel 'het heerlijk recht', hetgeen ook betekende dat de inwoners van Linden, Beers, Haps en Cuijk verplicht waren hun koren op deze molen te laten malen.

In het begin van de achttiende eeuw vroegen de ingezetenen van Haps aan de Baron van Cuijk toestemming om hun graan op de Beugense of Millse molens te mogen malen. Zij beweerden dat de afstand naar Beugen of Mill maar een halfuur gaans was en naar Cuijk minstens een uur. Dit leek enigszins te zijn overdreven. Zij gaven ook te kennen dat de Cuijkse 'mulder' hen niet meer jaarlijks trakteerde op twee vaten bier. Hoe dit is afgelopen, is niet bekend.

De standaardmolen aan het einde van de Molenstraat in Cuijk rond 1900. Helaas is niet bekend wie de personen zijn op de foto, maar zij zullen zeker te maken hebben met de familie Poos, die toen eigenaar was van de Molen.

De naam standaardmolen is afkomstig van het feit, dat de kast van de molen op een 'standerd' of staak zit, een rechtopstaande, ongeveer 60-80 cm dikke stam. De kast rust op de bovenkant van de standerd op een stormpen. Een tweede steunpunt voor de kast om de standerd, is de zetel halverwege de standerd. Het midden van de kast zit niet op de standerd, maar meer naar achteren ter compensatie van het gewicht van het wiekenkruis. Hierdoor is de molen, afhankelijk van de hoeveelheid in de kast opgeslagen maalgoed, min of meer in evenwicht.

Mede door de Franse revolutie en ook gedurende de tijd dat de Fransen het bij ons het voor het zeggen hadden, werden alle heerlijke rechten als hiervoor genoemd afgeschaft en dus ook de maaldwang. Alle molens in het land van Cuijk werden publiekelijk verkocht. De molen was in die tijd, zo rond 1795, verpacht aan de familie Linders. Zij werden door de bezetter gedwongen een zogenaamd 'molenboek' bij te houden ten behoeve van de eigenaar. Een soort van kasboek van de inkomsten en uitgaven. De bezetter was het namelijk opgevallen dat de oogstopbrengsten in sterke mate waren teruggelopen en dus ook de hoeveelheid te malen graan. De burgemeester van Cuijk moest hier verantwoording over afleggen bij de Franse bezetter. De burgemeester schreef een nietszeggende brief aan de Franse prefect, en daarmee was blijkbaar de zaak afgedaan, want er werd niets meer vernomen.

In het begin van de negentiende eeuw wordt de molen opgekocht door de familie Manders. Een molenaarsfamilie, die afkomstig was uit de omgeving van Erp. De eigenaar werd Johannes Lambertus Manders geboren in Erp op 10 oktober 1775 en overleden in Cuijk op 13 augustus 1862. Volgens de kadastragegevens was Manders eigenaar geworden van de percelen 369 (molen en erf), 370 (moestuin) en 371 (huis en erf), allen gelegen in Cuijk op de Zandberg. Lambertus droeg zijn bedrijf over aan zijn zoon Egidius Manders. Nazaten van deze Manders zijn zich later -vooral ook in Cuijk- gaan toeleggen op het bereiden van leer voor allerhande doeleinden.

Mout- en korenmolenaar Lambertus Manders tegen de achtergrond van de Cuijkse molen, blijkens de signatuur geportretteerd door Thomas Carolus van Uden.

Johannes Lambertus Manders

Op de molen werd vooral ook veel eikenschors gemalen. Een product dat gebruikt werd bij het bereiden van leer. De molen moet ook nog een aantal jaren eigendom geweest zijn van Matthias Regouin. Hij was in 1838 een leerlooierij begonnen aan de Grotestraat in Cuijk. De molen werd vele jaren later, rond 1880, opgekocht door de welgestelde molenaarsfamilie van Riet uit Beers. Wilhelmus van Riet droeg de exploitatie van de molen over aan zijn zoon Arnoldus ofwel (in de volksmond) Nölleke van Riet. Nölleke van Riet was een bekende figuur in de Cuijkse gemeenschap vooral door zijn grappen en grollen. Echter vanwege zijn buitengewone drinkgewoonten werd hij gedwongen de molen over te dragen aan zijn zuster Theodora. Deze Theodora trouwde met Gerardus Poos eveneens stammende uit een bekende molenaarsfamilie uit Gassel. Poos sr. had in die tijd voor alle drie zijn zonen een molen gekocht.

Op 16 juni 1888 voltrok zich een ramp. De molen werd grotendeels door brand vernield als gevolg van blikseminslag. Een bericht daarover in 'De Echo' vermeldde het volgende:

"Een vreselijk onweer barstte los boven Cuijk. De eerste bliksemschicht gevolgd door een ratelende slag, zoals zelden gehoord, trof ongelukkig doel. Het hemelvuur sloeg in den houten molen van de familie Poos aan de overweg en hield hier geducht huis.

Op wel 20 plaatsen werd al het houtwerk alsook de wieken totaal versplinterd.

Op de werf waren drie grote kloven in de grond geboord, daarna drong de straal door de dakpannen in de woning van de molenaar. Hier bleef geen vertrek onbezocht, zelfs niet de kelder. Alles werd van de plaats geslingerd en vele ruiten verbrijzeld.

De dienstmaagd werd getroffen en viel bewusteloos ter aard.

De molen was naar men zegt voor fl. 5000,-- geassureerd."

Na de brand zijn de restanten van de molen eigendom geworden van G. van der Eijken. Hij liet de bouwval slopen en bouwde een nieuwe stenen bergmolen. Deze molen was echter geen lang leven beschoren. Van der Eijken had ruimte nodig voor zijn slagerij.

Gedurende de Eerste Wereldoorlog viel ook deze stenen molen ten prooi aan de slopershamer. Daarmee kwam een einde aan een lange molengeschiedenis op die plek.

De blikvanger, komende vanuit Beers, was voorgoed verdwenen.

Bij de geboorte van koningin Juliana in 1909 was de molen versierd met een lint, waarop de tekst: '**Lang leve prinses Juliana**' .

In het mandje (in cirkel) dat bij het onderste venster hangt, ligt G. van der Eijken jr.

Exportslagerij van der Eijken

Aanvankelijk bleef de familie Van der Eijken nog de activiteiten van molenaar voortzetten. Met name werd er veel eikenschors gemalen. Dit product was nodig bij het looien van leer. In Cuijk waren toen diverse nog kleinere leerlooierijen gevestigd.

Briefhoofd van de firma Van der Eijken uit 1901.

Dat zij in velerlei zaken handelden, blijkt uit dit briefhoofd.

Molen en slagerij van Van der Eijken rond 1910.

Het bedrijf deed blijkbaar goede zaken, want Van der Eijken besloot om een ingrijpende uitbreiding uit te voeren. Daarbij moest ook de molen verdwijnen en kwam op die plaats een geheel nieuw bedrijfsgebouw, met drie verdiepingen, voor zijn slagersactiviteiten en zijn graan- en meelhandel. Bovendien werd er ruimte gemaakt voor een groentedrogerij, een varkenshok en een paardenstal. Naast deze bedrijfsgebouwen werd ook voor het gezin Van der Eijken een nieuw woonhuis gebouwd.

In 1915 werd deze foto gemaakt voor slagerij Van der Eijken. Links de man met de pet: Van der Eijken. (Voor de koe zal het weldra afgelopen zijn.)

Wij hebben tot op heden geen verdere gegevens kunnen vinden over deze slagerij-activiteiten van de Fa. Van der Eijken. Wel is bekend dat in 1919 de plannen er waren om vliegtuigen te gaan bouwen in een deel van de bedrijfspanden.

Fabricage van vliegtuigen

In 1919 begon voornoemde Jan van der Eijken in de gebouwen van de exportslagerij met het bouwen van vliegtuigen onder de naam N.A.V.O.: 'Nederlandse Automobielen- en Vliegtuig Onderneming'.

Volgens de verhalen moet genoemde Van der Eijken op het vliegveld Tempelhof bij Berlijn, de heren Rethel en Keitel ontmoet hebben.

Beide heren waren als ontwerpers in dienst van de Duitse Condorwerke in Gelsenkirchen.

Hij haalde deze mensen naar Cuijk om daar in zijn fabriek vliegtuigen te gaan bouwen.

In de exportslagerij annex maalderij en graanhandel werd ook ruimte gevonden voor deze fabricage.

Er zijn in totaal echter maar twee vliegtuigen gebouwd. De activiteiten werden uiteraard op de voet gevolgd door de pers.

Het was dan ook uitzonderlijk dat er een ondernemer was in deze regio, die het aandurfde en de moed had om een dergelijk bedrijf te beginnen en daarmee concurrent te zijn van de al bestaande grote vliegtuigbouwer Fokker.

Het hele proces ging echter met veel problemen gepaard.

Op 29 november 1920 was het zover. De fabricage van het eerste vliegtuig, waarin vier passagiers konden plaatsnemen, was voltooid en het vliegtuig zou worden getest.

In de omgeving van Malden werden toen al regelmatig vliegdemostraties gegeven. Zo ook voor het eerste gebouwde vliegtuig van de N.A.V.O..

Op 30 november werd het vliegtuig aan het publiek getoond en daarbij waren ook vertegenwoordigers van de KLM, het Nederlandse leger, Rijksstudiedienst voor de luchtvaart en de Koninklijke Nederlandse Vereniging Voor Luchtvaart aanwezig.

In december 1920 werd een van de gebouwde vliegtuigen, door de Duitse piloot Hans Wende, naar vliegveld Soesterberg gevlogen, met aan boord twee passagiers.

*Hans Wende, de Duitse piloot, staande voor het door de N.A.V.O. in Cuijk gebouwde vliegtuig.
Foto uit 1920.*

Het vliegtuig heeft lange tijd te koop gestaan in een gehuurde hangar in Soesterberg.

De toenmalige PTT had wel interesse in dit toestel. Zij wilden het gaan gebruiken voor het postverkeer.

Het is er echter nooit van gekomen. Het andere toestel -er werden in totaal maar twee toestellen gebouwd- kwam met een testvlucht deels in de Maas terecht. De piloot kwam met de schrik vrij. Maar het toestel had veel schade opgelopen.

Het bedrijf heeft maar een korte tijd bestaan 1919 tot 1921.

Het ging de NAVO financieel niet voor de wind. Er werd mogelijk meer dan f 100.000,- in het project geïnvesteerd. Een voor die tijd gigantisch bedrag.

Het is zeer waarschijnlijk, dat van der Eijken al teveel geld had uitgegeven aan deze bedrijfsactiviteiten en daarom niet meer bereid was er nog meer geld in te steken.

Ook is het waarschijnlijk dat andere geldschieters moeilijk waren te vinden en opdrachten bleven uit. Zodoende zag van der Eijken zich medio 1921 genoodzaakt het bedrijf stil te leggen.

*Het door de
Fa. Van der Eijken
gebouwde vliegtuig.*

De Echo schrijft daarover in 1921 het volgende:

"Herhaaldelijk hebben wij in ons blad met genoegen de prestaties beschreven van de N.A.V.O., die prachtige uiting van Cuijksen ondernemingsgeest en thans moeten we de noodklok luiden over deze opkomende Maaskantse nijverheid.

De dood van dit jonge, veelbelovende wicht was niet meer te voorkomen en heden den eersten april 1921 is de uitvaart."

Daarmee waren de economische activiteiten stilgelegd en diende voor de nog aanwezige gebouwen een andere bestemming te worden gevonden.

De Coöperatieve Handels Vereniging van de Boerenbond, die was gevestigd in Veghel, wilde dat er ook in Cuijk een dependance van het bedrijf moest komen en kocht het gebouwencomplex van de familie Van der Eijken.

Het boerenbondsgebouw

Rond 1900 was er een stroming in Nederland op gang gekomen, waarbij diverse belangengroepen zich op een of andere wijze gingen verenigen. In Cuijk waren de boeren verreweg de grootste groep van ondernemers. In 1900 werd dan ook de R.K. Boerenbond Cuijk opgericht. Zij telde bij de aanvang al 140 leden uit Cuijk zelf en de overige 36 contribuerende leden kwamen uit Oeffelt en Katwijk. Ook werd erover nagedacht om zowel de afzet van producten, als de inkoop van grondstoffen gezamenlijk aan te pakken. Er werd overleg gepleegd met de Coöperatieve Handels Vereniging van de NCB in Veghel. Deze onderneming, waarvan de hoofddirectie was gevestigd in Veghel, zag wel iets in een vestiging in Cuijk en ging met Van der Eijken in onderhandeling voor overname van de gebouwen.

De centrale ligging van deze gebouwen kwam hun goed van pas. De onderhandelingen leidden dan ook tot een positief resultaat.

In 1925 begon de coöperatie met het gebruiksklaar maken van de gebouwen en de inrichting daarvan. In het gebouw was ruimte voor opslag en verkoop van zaai- en pootgoed, veevoer en kunstmest.

In het 20 meter hoge hoofdgebouw kwam een graansilo en een maalderij en een elevator voor de transport van het graan binnen het gebouw. Ook landbouwgereedschappen, bestrijdingsmiddelen, kolen en turf behoorden tot de verkoopproducten.

Het boerenbondsgebouw met rechts de woning van de directeur, de Heer P. Graat.

De opening van het gebouw zou plaatsvinden op 2 januari 1926.

Juist op die dag werd Cuijk en omstreken getroffen door overstromingen wegens dijkdoorbraken langs de Maas.

Voor de CHV een flinke tegenvaller. Niet alleen de opening kon niet doorgaan maar er was natuurlijk ook veel waterschade. Het water stond in en buiten het gebouw tot aan de vensterbanken.

Hoewel, zoals blijkt uit de tekst op de foto, hier de watersnoodramp van 1920 in beeld is gebracht; kunnen we aannemen dat het er in 1926 ongeveer hetzelfde moet hebben uitgezien.

In 1920 was het pand nog eigendom van de familie Van der Eijken.

Maar medio 1926 was het dan zover. Op 15 juli 1926 vond de officiële opening plaats van het gebouw. Vele vertegenwoordigers van kerkelijke- en wereldlijke instanties waren bij deze opening aanwezig.

De inzegening werd verricht door kapelaan Muskens, geestelijk adviseur van de Boerenbond in Cuijk. Rector van Kessel als adviseur van de NCB voerde als eerste het woord. Hij memoreerde o.a. in zijn toespraak, dat de handelsvereniging als instelling van de NCB het christelijk beginsel voorop stelde.

Verder hadden de afnemers de zekerheid, dat aan hen goede waar werd geleverd tegen billijke prijzen.

Ook de voorzitter van de handelsvereniging voerde nog het woord. Hij wees er eveneens op dat deze instelling van veel nut kon zijn voor deze streek. De handelsvereniging zou dan ook lange tijd een belangrijke functie vervullen en dat vooral voor de boerenstand in de omgeving.

Als directeur werd aangetrokken de heer P. Graat. Hij zou deze functie blijven vervullen tot zijn pensionering in 1966, wat tevens de sluiting van het gebouw tot gevolg had.

Dhr. Graat was als jongste bediende begonnen bij de CHV in Veghel. Hij werd hoofd van de afdeling zaai- en pootgoed.

Omdat een verdere groei in het bedrijf in Veghel waarschijnlijk moeilijk zou worden, solliciteerde hij naar een functie in Cuijk. Hij werd aldaar aangesteld als directeur.

Het aantal personeelsleden was in die tijd zeven, waarvan er drie op kantoor werkten en vier in het magazijn.

Wat de boeren nodig hadden, kwamen ze zelf met paard en wagen halen.

Aanvoer van de goederen vond veelal plaats met schepen, die gelost werden op de loswal. Aangezien er nog geen kranen voorhanden waren bij het lossen, moesten de zware zakken met mankracht worden uitgeladen.

Met name eindjaren vijftig en beginjaren zestig werd veel gebruik gemaakt van de weegbrug die voor het gebouw was aangelegd. In de suikerbietentijd reden de vrachtwagens af en aan. De bieten werden daarna naar de loswal gebracht en per schip vervoerd naar de suiker-fabrieken in West-Brabant.

In de tweede wereldoorlog brak er voor het bedrijf een moeilijke periode aan. De oorlog had de handel voor een groot deel stilgelegd.

De leegstaande zolders van het gebouw werden verhuurd aan Philips voor de opslag van zijn producten o.a. lampenbollen.

In de jaren zestig werden op diverse plaatsen vestigingen van de Boerenbond opgericht. Bovendien werden de bestellingen van de boeren vanuit de hoofdvestiging Veghel, rechtstreeks bij de boeren bezorgd. Daarmede verloor Cuijk zijn centrale functie en werd het gebouw veel te groot. Gelijk met de pensionering van de heer Graat in 1966 beëindigde de CHV haar activiteiten en werd het gebouw gesloten.

Het zou veertien jaar duren voordat er op die plek een andere serieuze activiteit zou plaatsvinden.

Kerkgebouw

De hevige beschietingen van de Duitsers, vanaf de andere kant van de Maas, brachten veel ellende voor de Cuijkenaren. Maar ook de vele gebouwen moesten het ontgelden, zo ook de mooie Martinuskerk. De vernielingen waren zodanig, dat de erediensten niet meer in de kerk konden plaatsvinden en niet voor de veiligheid van de kerkgangers kon worden ingestaan. Men was genoodzaakt uit te wijken naar een andere ruimte.

Het gebouw van de Boerenbond, dat toch al voor een groot deel leegstond, kwam in beeld. Een leegstaande loods van het gebouw werd ingericht voor het houden van de erediensten.

Er moesten overigens nogal wat aanpassingen plaatsvinden. Zo werd de biechtstoel ingericht in de hal van het gebouw. Waar voorheen een loket was en bonnen werden afgegeven, zat nu de priester om de biecht af te nemen. Vanaf september 1944 tot half mei 1945 vonden alle erediensten in dit gebouw plaats.

Een plaquette, die was aangebracht op de buitenkant van het gebouw, herinnerde nog aan deze periode.

Ook de geallieerden maakten in die tijd nog gebruik van het gebouw. Op de begane grond was een keuken ingericht voor de soldaten. Zij waren op de eerste verdieping ingekwartierd.

In deze ruimte werden ook films gedraaid. De uitkijkpost was op de 3e verdieping.

De munitieopslagplaats was in de kunstmestloods ondergebracht. Over veiligheids-voorschriften gesproken: deze stonden in die tijd schijnbaar nog op een laag pitje.

Plaquette die herinnert aan de noodkerk in het boerenbondsgebouw.

'Als dank voor de gastvrijheid en ter herinnering aan de noodkerk, deze gedenksteen'

De tekst luidt:

**DANKBARE HERINNERING
N.C.B - NOODKERK
VAN DE HELE PAROCHIE
25 SEPT 44 - 19 MEI 45**

Ontwerp en uitvoering door Theo Smits.

In 1980, na restauratie van de Martinuskerk, is deze plaquette ingemetseld in het portaal van deze kerk.

In de jaren vijftig werd vóór het boerenbondsgebouw een rustaltaar aangebracht.

Dit altaar werd gebruikt op 15 augustus de feestdag van Maria ten hemelopneming.

De processie trok dan door Cuijk en hield bij het rustaltaar een gebedsdienst.

Periode van verval

Nadat de activiteiten van de boerenbond in 1966 waren gestaakt, raakte het gebouw in verval. Meer dan veertien jaar heeft het gebouw leeggestaan alvorens tot sloop werd overgegaan. In die tijd zijn er diverse plannen ontwikkeld om het gebouw een goede functie te geven.

Zo zijn er plannen geweest om er een garage in te vestigen.

Ook zijn er ideeën ontwikkeld om er appartementen in aan te brengen voor alleenstaanden of buitenlandse werknemers.

Een serieuze poging is gedaan door Smit transformatorenfabriek uit Nijmegen. Dit bedrijf had het pand gekocht en wilde er een dependance in vestigen.

Het ene na het andere voorstel werd bij de gemeente ingediend en er werd veel overleg gepleegd. Men kwam echter niet tot een besluit. De vereiste vergunningen konden niet worden afgegeven.

In 1975 komt supermarkteigenaar Minten in beeld.

Minten had op dat moment een supermarkt die was gevestigd aan het Vorstendom.

Hij wilde meer ruimte voor zijn activiteiten; met name de parkeerproblemen bij zijn supermarkt waren groot.

Hij kocht het CHV pand van de Nijmeegse ondernemer Smit.

De gemeente had wel oren naar de plannen van Minten, temeer ook, omdat de enorme parkeerproblemen aan het Vorstendom moeilijk konden worden opgelost, bovendien werd de gemeente verlost van de bouwval aan het spoor.

Voordat echter toestemming kon worden verleend en de nodige vergunningen konden worden afgegeven, moest de raad eerst de wijziging van het bestemmingsplan, van industrieterrein in winkelgebied, goedkeuren.

Nadat deze formaliteiten waren afgerond kon dan eindelijk serieus begonnen worden met de afbraak.

Ondertussen was het gebouw al maar meer in verval geraakt. Het was een grote bouwval geworden die zijn stempel ook drukte op de omgeving.

Was eerder eind negentiende eeuw de reiziger komende vanuit Beers nog verwend met een mooi uitzicht op het dorp Cuijk, nu moest hij constateren dat het verval van Cuijk al bij de spoorwegovergang had toegeslagen.

Om tegen dit verval te protesteren werden allerlei teksten op de voorzijde van het gebouw gekalkt o.a. ook de benaming 'rattenhuis'.

De afbraak van het gebouw van de boerenbond in 1979.

In 1979 kreeg een bedrijf uit Helmond de opdracht het gehele complex te slopen. Overigens nog geen eenvoudige taak, aangezien in het pakhuis een viertal betonnen silo's waren aangebracht, die een stootje konden verdragen. Normale sloop van deze silo's zou veel tijd vergen. Daarom werd er toestemming gevraagd om springstof te gebruiken. Daarbij waren natuurlijk de veiligheidsmaatregelen, voor publiek en omgeving, van groot belang. Op zaterdag 8 april 1979 was het dan zover. De aangebrachte explosieven werden tot ontploffing gebracht. Toch heeft het nog enige tijd geduurd, voordat alle gebouwen en funderingen door het slopersbedrijf waren verwijderd.

De supermarkt(en)

Minten had al in 1975 zijn zinnen gezet op het terrein van het vervallen CHV pakhuis, aan het einde van de Smidstraat. Het heeft tot medio 1979 geduurd, voor aler alle vergunningen voor de bouw van een supermarkt waren afgegeven. De gemeente zag graag dat de supermarkt aan het Vorstendom ging verdwijnen en verleende alle medewerking voor de nieuwbouw. De plannen omvatten een winkelruimte met magazijn en opslagplaats van 2500 m². Achter het gebouw laat Minten een parkeerplaats aanleggen voor 70 auto's. Inmiddels was mede door het overlijden van de heer Minten in 1979 het bedrijf overgedragen aan Beerkens Supermarkten BV . De plannen werden nog enigszins door de nieuwe eigenaar gewijzigd. De nieuwbouw werd in 1980 afgerond zodat in dat jaar begonnen kon worden met de inrichting. De opening, door de weduwe van Minten, vond nog in dat jaar plaats.

Het supermarktbedrijf is nadien nog een aantal keren in andere handen overgegaan. Al in 1982 werd het bedrijf overgedragen aan Groenewoud supermarkten. Daarna heeft de Konmar nog een tijd gebruik gemaakt van het gebouw.

Rond 2000 kwam het gebouw in handen van Albert Heijn. Deze firma heeft er nu nog zijn super gevestigd. Al is de supermarkt een fraai gebouw, het moet gezegd zijn, dat het gezicht op Cuijk komende vanuit Beers, zoals dat door Van Geuseau in zijn aquarel werd geschilderd (zie boven) zeker zo mooi was.

Het supermarktgebouw aan de Smidstraat, zoals we het nu kennen.

Bovenstaande verhalen betreffen een plek in Cuijk, met veel historie en veel veranderingen.

Daarom deze aandacht hiervoor, middels van dit artikel.

Cuijk, februari 2015

De Heemkundegroep van het FAD

Bronnen:

- De Echo
- Molens in het land van Cuijk door de eeuwen heen.
- Archief Grave.
- FAD Cuijk.
- Gemeentearchief Cuijk en Haps.

Klik hier op [video](#) en kijk naar de sloop van NCB gebouw

(FotoArchiefDienst. All Rights Reserved.)